

música | devendra banhart + el inquilino comunista

De Gram Parsons a Caetano

► **Lloc i dia:** Sala La Paloma (Barcelona).
10 de novembre

A molts els agradaria dibuixar una imatge de Devendra Banhart a mig camí entre el Freak Brothers i el Neil d'*Els Joves*. És cert que ell i la seva banda compleixen uns quants requisits per ser anomenats gairebé els últims *hippies* amb els seus vestits d'inspiració clarament setentera, un pacte per no donar cap benefici a les fulles d'afaitar Gillette i la voluntat explícita de no trepitjar sovint una perruqueria. Però a l'hora de la veritat no deixa de ser un agradable compositor, senzill i espiritual i que en el seu concert a La Paloma es va deixar a casa els sitars, les flautes i els instruments de cordes que trobem a *Cripple crow*, el seu quart disc. Devendra Banhart i els seus van oferir un concepte de concert que podien haver resolt també si haguessin decidit fer una actuació acústica i que es va acabar diluint amb constants talls de ritme i amb la impressió que la banda superava un tràmit davant d'una sala plena de gom a gom, sobretot pel preu de l'entrada, 6 euros. Devendra va començar el concert marcant les distàncies amb quatre temes en format acústic, assegut a una cadira i donant glops a una ampolla de vi negre. A partir d'aquí, el concert va començar a agafar força i consistència, però el

ritme el va trencar de nou quan va demanar si entre el públic hi havia algun cantautor. Va convidar a pujar un fan de la primera fila i el va deixar sol amb una guitarra per tocar una cançó. D'aquí va passar a un viatge als sons lisèrgics en un passeig que el va portar des de Gram Parsons fins al tropicalisme de Caetano Veloso. En els bisos va tornar a agafar el pols a la nit gràcies a la innocent història sobre hermafrodites que amaga la cançó *Little boys* i a imprimir un ritme més *funk* a *I feel just like a child* per acomiadar-se, deixant la impressió de no haver trobat ni aquell Marc Bolan amb qui el comparen els seus admiradors ni tampoc el nou Manu Chao amb què el desprecien els detractors.

Com a teloners vam tenir la resurrecció d'El Inquilino Comunista nou anys després del seu darrer disc *Discasto!*. Tot i que no eren gaires els que els havien trobat a faltar, ara resulta que el revivalisme també ha arribat al *noise-pop* dels noranta. Una generació de la qual només queden Los Planetas en actiu, mentre que Penelope Trip, Patrullero Mancuso, Parkinson DC i altres grups especialitzats en mirar-se la punta de les sabates ho han deixat córrer amb el pas del temps. Sense deixar anar gaires llàgrimes, el grup de Guetxo van fer el mateix que fa una dècada: anar dels Sonic Youth als Pixies i tornar.

Els pecats del Raval

Una trentena de persones participen divendres en l'itinerari «El Raval dels pecats capitals», que recorre el barri tot buscant els escenaris, secrets i llegendes que amaguen els seus carrerons

GEMMA LLEIXÀ / Barcelona
● A les deu de la nit del divendres, veïns del Raval o pròxims al barri iniciaven la ruta en què descobririen mitjançant el guia cultural de Ciempies, Edu Garcia, els secrets històrics i llegendaris que amaguen els carrerons del Raval. Tot amanit amb gust de pecat, «els set pecats capitals que, tret de la mandra, han estat fàcils de trobar».

Després d'observar un gran mapa del barri comença la ruta des de la rambla del Raval i entrant pel carrer de Sant Rafel. El primer pecat és l'avarícia, la dels grans industrials que van omplir el barri de cases fàbrica a partir del XVII: «Els obrers vivien als pisos de sobre les fàbriques i per això de vegades molts ja ni tan sols cobraven», explica l'Edu. Els obrers vivien amuntegats en pisos alts i insalubres que convertien els carrers en clavagueres, segons expliquen molts textos de l'època que anava llegint l'Edu a crits. Entre els que passejaven, algú va murmurar que els edificis alts i massificats també es construïen «quan hi era Porcioles» mentre una senyora del barri es va mirar un edifici i va dir: «Aquests esgrafiats són preciosos!» Més endavant,

parlant del pecat de la supèrbia el guia explicava que els esgrafiats i les terracotes decoraven els edificis més rics del XIX. Un pecat capital que es troba al llarg de tot l'itinerari és l'ira. La crema de convents de la Setmana Tràgica el 1909 n'és un exemple, com també l'enderrocament del monument més antic de la ciutat —la patrona Santa Eulàlia de la plaça del Pedró— durant la Guerra Civil. Després de llegir les paraules del Baró de Maldà a *Calaix de sastre* per exemplificar l'enveja dels nobles cap als nous rics —els industrials— l'Edu aprofita que el grup es troba al carrer Joaquim Costa per explicar una de les històries més esgarriofoses: el cas de «la secuestradora de nenes», segons titulaven els fulletons de 1912. Enriqueta Martí va ser acusada de segrestar nenes amb objectius foscos que mai es van aclarir. Una llegenda vampiresca i misteriosa de la qual l'Edu en desconeixia el final, ja que els periòdics en van deixar de parlar, però que va explicar una senyora del barri davant la sorpresa general: el seu besoncle va ser l'advocat defensor, Enriqueta Martí va ser declarada boja i tancada a un manicomi, on moria un mes després.

Passada més d'una hora de ruta, molts pregunten pel pecat de la luxúria, just arribar al carrer de Bon-succés, «on hi havia fins fa pocs anys un cinema X, l'únic regentat per una dona que, per cert, va tenir una vida que se n'hagués pogut fer una pel·lícula!». De vegades «també era fruit de la luxúria, i de la pobresa, que els pares abandonaven els nadons a la Casa de la Misericòrdia del carrer Ramelleres, on encara es conserva el torn —la finestra giratòria on col·locaven l'infant—. L'ira va tornar a ser present en tancar l'itinerari amb dos casos que van passar en una distància de pocs metres però de molts anys: al segle XIX quan «la patuleia va cremar la primera fàbrica amb màquina de vapor per la por de perdre la feina» i el 1977 amb l'atemptat contra la revista *El paps* per l'extrema dreta. Al punt de la mitjanit i amb el pensament ple de llegendes i històries que ja començaven a transformar-se segons la imaginació de cadascú, els veïns que feien la visita que havien arribat al final del recorregut —una vintena— tornaven cap a casa satisfets de la riquesa cultural i històrica, sovint desconeguda, del seu barri.

OBC ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA
Director Titular Ernest Martínez Izquierdo

L'Auditori

Institut de Cultura
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Kiri Te Kanawa canta Strauss

Strauss *Salomé. Dansa dels set vels*
Strauss *Metamorfoosi*
Strauss *Quatre últimes cançons*
Strauss *Mort i transfiguració*

Franz-Paul Decker director
Kiri Te Kanawa soprano

Preus de 35 a 65 €

ENTRADA
902 10 12 12
telectrad.com
CAIXA CATALUNYA

a les taquilles de L'Auditori i a www.auditori.org

divendres 18 de novembre a les 21h
dissabte 19 de novembre a les 19h*
diumenge 20 de novembre a les 11h*

Presentat per **CAIXA CATALUNYA**

* últimes localitats disponibles

Principals patrocinadors de l'OBC

el Periódico

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

CATALUNYA RÀDIO

3 TELENO DE CATALUNYA

► **El Saló del Llibre, s'omple de famílies.** Avui, diumenge, el I Saló del Llibre a Barcelona tancarà les portes. Mentre que en les primeres jornades els nens van ser els autèntics protagonistes, en la concorreguda jornada d'ahir dis-

sabte es van poder veure nombroses famílies entre els estands de la fira. A la imatge es pot veure Estanis Alcover, que mostra l'estand de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal (ACPC), que ell mateix presideix. / GABRIEL MASSANA